

Таким чином рівень стратегічного позиціювання підприємства у визначенні перспектив забезпечення фінансової стійкості та платоспроможності обумовлюється низкою обставин, які враховують ресурсні можливості, їх відповідність поставленим завданням, ступінь ризикованості управлінських рішень, здатність адаптовуватись до змін на ринку.

Список використаних джерел

1. Васильців Т. Г. Пріоритети державної політики сприяння посиленню фінансової стійкості суб'єктів підприємництва України в умовах фінансово-економічної кризи : аналітична записка [Електронний ресурс] / Т. Г. Васильців // Національний інститут стратегічних досліджень. – Режим доступу : <http://www.niss.gov.ua/Monitor/May2010/13.htm>
2. Лупак Р. Л. Економічні регулятори управління оборотним капіталом підприємства / Р. Л. Лупак, І. В. Піх // Всеукраїнський науково-виробничий журнал «Інноваційна економіка». – 2012. – № 31. – С. 46-48.

СТРАТЕГІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ЯК НЕВІД'ЄМНА СКЛАДОВА РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ПІДПРИЄМСТВА

*Якубів Валентина Михайлівна,
д. е. н., завідувач кафедри управління та
бізнес-адміністрування
ДВНЗ “Прикарпатський національний
університет ім. В. Стефаника”*

*Боришкевич Ірина Ігорівна,
аспірант ДВНЗ “Прикарпатський
національний університет
ім. В. Стефаника”
e-mail: ira_boryshkevych@ukr.ua*

Розвиток ринкової економіки в умовах євроінтеграції вимагає від керівників сільськогосподарських підприємств застосування нових підходів до системи стратегічного управління. Чітке окреслення стратегічних дій забезпечує стратегічне лідерство підприємства на ринку, а розробка найбільш доцільної та продуманої стратегії є невід'ємною умовою досягнення підприємством довгострокових цілей. Стратегічне управління на

сільськогосподарських підприємствах є досить складним механізмом, оскільки відомо, що існує залежність системи управління від етапів життєвого циклу підприємства. Тому українським аграріям, виходячи з нестабільності та цілковитої невизначеності зовнішнього середовища, необхідно якомога більше уваги приділяти еволюції систем внутрішньофірмового стратегічного управління.

Дослідження зазначеної проблеми викладено в працях таких вітчизняних та зарубіжних вчених: М. Альберт, І. Ансофф, З. М. Бурик, С. В. Васильчак, М. Мескон, Р. М. Рудніцька, Л. В. Хашиєва, Ф. Хедоурі, З. Є. Шершньова та ін.

Термін “стратегічне управління” введено у вжиток на межі 60-70-х рр. ХХ ст. для підкреслення різниці між поточним управлінням на рівні виробництва і управлінням, здійснюваним на вищому рівні з метою передбачення майбутнього [1]. На нашу думку, саме з того моменту активно почав розвиватись такий напрям управління, головною метою якого є запобігання прийняттю “короткозорих” управлінських рішень та забезпечення досягнення стратегічних цілей підприємства.

Стратегічне управління – це набір рішень, що включають механізм формування, впровадження та реалізації стратегій підприємства, аналіз зовнішнього та внутрішнього середовища, визначення сильних та слабких сторін підприємства, контроль та оцінку впроваджених стратегій, направлених на створення та утримання конкурентних переваг, що забезпечують досягнення місії підприємства та виконання довгострокових цілей.

В економічній літературі існує три основні підходи, що визначають сутність та природу стратегічного управління (рис. 1).

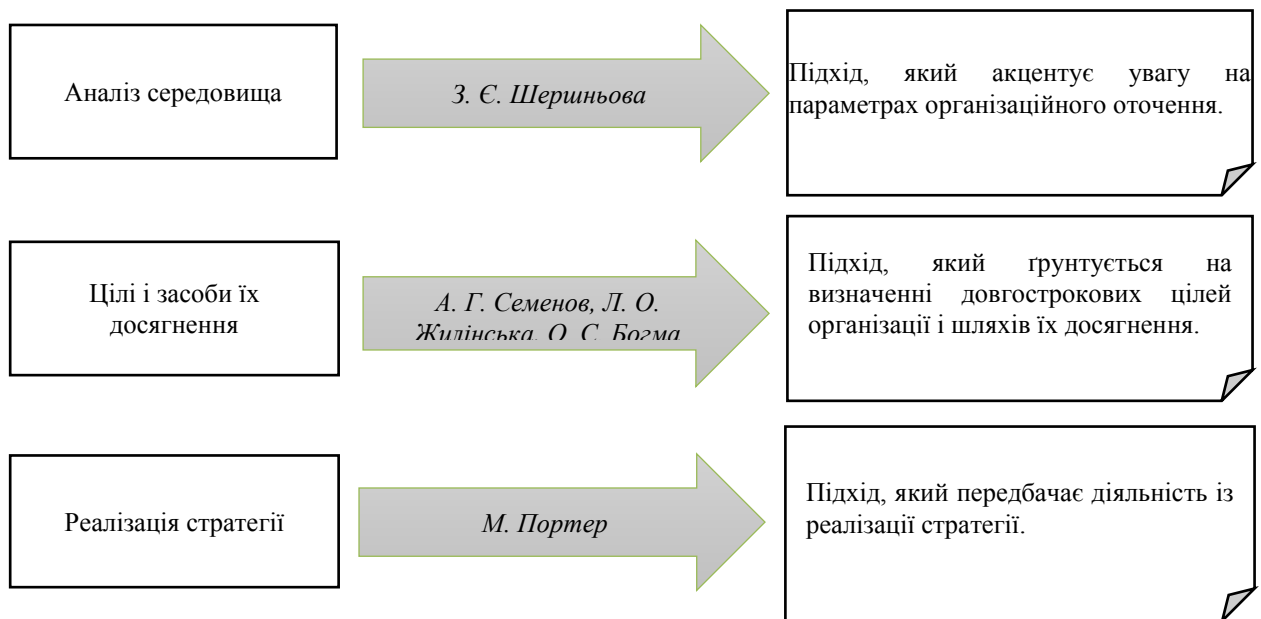

Рис. 1. Підходи до визначення сутності стратегічного управління

* Джерело: розроблено автором на основі [2].

Стратегічне управління як процес у своєму життєвому циклі проходить декілька послідовних та взаємопов'язаних етапів (рис. 2).

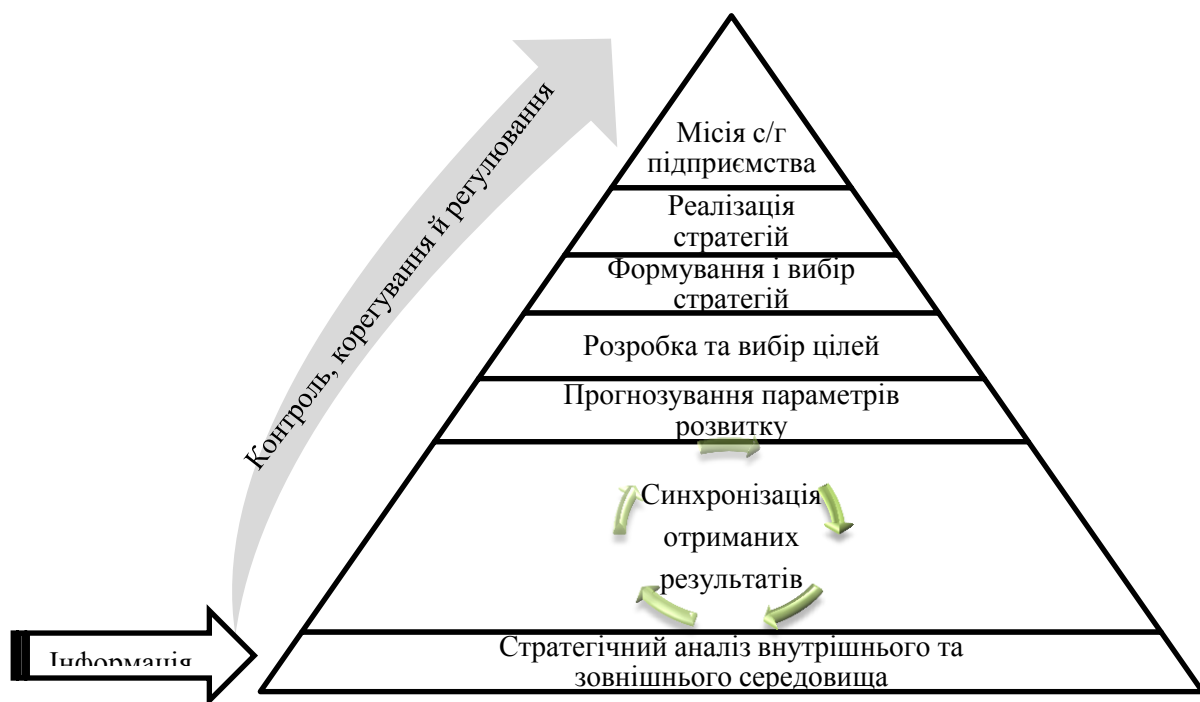

Рис. 2. Життєвий цикл стратегічного управління

* Джерело: розроблено автором на основі [3].

Отже, стратегічне управління є одним з основних інструментів успішного розвитку сільськогосподарських підприємств. Сучасним менеджерам доводиться ретельно аналізувати усі чинники зовнішнього та внутрішнього середовища для своєчасного внесення змін у обраний курс підприємства. Інакше кажучи, стратегічне управління є сучасною парадигмою до управління сільськогосподарським підприємством.

Список використаних джерел

1. Бурик З. М. Генеза понятійно-категоріального апарату стратегічного управління [Електронний ресурс] / З. Бурик. // Публічне адміністрування: теорія та практика. – 2014. – Вип. 1. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Patp_2014_1_2.
2. Васильчак С. В. Сутність і особливості стратегічного управління в сільськогосподарському виробництві [Електронний ресурс] / С. В. Васильчак, К. Я. Гундза // Науковий вісник НЛТУ України. – 2013. – Вип. 23.17. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/nvnlntu_2013_23.
3. Хашиєва Л. В. Сутність і поняття стратегічного управління [Електронний ресурс] / Л. В. Хашиєва // Теорія та практика державного управління. – 2009. – Вип. 4. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Tpdu_2009_4_16

ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ЗДІЙСНЕННЯ МИТНИХ ФОРМАЛЬНОСТЕЙ ЗА РАХУНОК ЗАСТОСУВАННЯ РИЗИК- ОРІЄНТОВАНОГО МИСЛЕННЯ

*Янушкевич Дмитро Анатолійович
к.т.н., доц. каф. ТЕЯТ Харківського
торговельно-економічного інституту
КНТЕУ
e-mail: yada_nmc@ukr.net*

Євроінтеграційні процеси в Україні обумовлюють необхідність перебудови державної митної справи України у напрямку спрощення та гармонізації митних процедур. Однією із передумов такої трансформації є оптимізація здійснення митних формальностей на основі застосування системи управління ризиками (СУР), що буде сприяти активізації зовнішньої торгівлі та